

Arrest

nr. 311 990 van 28 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 27 juni 2024 komt verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, met een vlucht afkomstig uit Abu Dhabi op de nationale luchthaven van Zaventem aan. De toegang tot het Belgische grondgebied wordt hem geweigerd omdat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Tevens wordt overgegaan tot intrekking van zijn visum type C. Verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum.

Op 8 juli 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 augustus 2024 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Urdu en Punjabi machtig is.

Op 7 augustus 2024 verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn en afkomstig te zijn uit Kon Sieroke, arrondissement Sambrial, district Sialkot in de provincie Punjab, Pakistan. U zou daar ook altijd blijven wonen tot u in 2007 een eerste keer richting Koeweit trok om er te werken. U bleef in Koeweit wonen, maar bezocht jaarlijks uw gezin in het dorp. Zo'n zes jaar geleden ontdekte u echter dat u AIDS heeft. U vermoedt dat het ofwel door uw relatie met een Sri Lankaanse dame komt, of dat u besmet raakte bij de kapper. U lichtte uw vrouw en kinderen in, kreeg een medische behandeling en bleef heen-en-weer reizen tussen Koeweit en Pakistan. Anderhalf jaar geleden ontdekte de rest van uw familie dat u ziek was en ook de dorpingen kwamen het te weten. U meende dat niemand nog iets met u te maken wou hebben, zij niet meer met u wilden praten en u eenzaam was. U zou nog twee keer zijn teruggekeerd van Koeweit richting Pakistan, maar omdat u geen toekomst meer zag in het dorp, besloot u niet langer terug te keren naar Pakistan. Op 27 juni 2024 reisde u met uw eigen paspoort en visum vanuit Koeweit richting België. U wenste uw broer en andere familieleden te vervoegen in Spanje en hoopte daar een betere behandeling te kunnen krijgen voor uw ziekte. Omdat u het grondgebied trachtte binnen te komen zonder in het bezit te zijn van documenten die het doel van uw verblijf konden staven werd u aan de grenscontrole staande gehouden. U werd daarop overgebracht richting Transitcentrum Caricole, vanwaar uw repatriëring zou worden voorzien. Elf dagen later diende u op 8 juli 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën neer: uw identiteitskaart en die van uw partner, uw huwelijksakte, een attest van uw gezinssamenstelling, foto's van uw gezin, alsook een medisch rapport.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Pakistan, met name uw besmetting met HIV, de weinig adequate behandeling in Pakistan, alsook het stigma dat hieromtrent heerst in uw dorp (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 1 augustus 2024, p. 5), louter van medische, socio-economische en eventueel interpersoonlijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Immers verklaarde u uitdrukkelijk dat u uw familie wou vervoegen in Spanje in de hoop er een betere behandeling te kunnen krijgen. U haalde verder geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan (CGVS, p. 5, Vragenlijst CGVS, d.d. 21 januari 2019, Vraag 3.4-3.5). (CGVS, p. 5). Nergens in uw verklaringen blijkt aldus dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

U meende tijdens uw vakanties in Pakistan omwille van uw ziekte veel problemen te hebben gehad met anderen. U gaf aan dat mensen geen contact meer met u wensten en zij u zouden ontwijken, waardoor u met niemand meer kon praten en u uiteindelijk vereenzaamde (CGVS, p. 6-7). Daargelaten het slechts een blote bewering betreft hoeft het hoe dan ook geen betoog dat dergelijke beperkte 'discriminerende omgang' allerminst als voldoende zwaarwichtig kan worden bestempeld om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het CGVS wijst er bovendien op dat om tot internationale bescherming te leiden, de mate van discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Discriminatie an sich kan enkel de drempel van vervolging of ernstige schade bereiken wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Noch uw verklaringen, noch objectieve landeninformatie wijzen erop dat dit het geval is bij u.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon de mensen in het dorp niet met u wensten te communiceren, uw gezin dan weer geen problemen had met u. Hoewel u even ruzie zou hebben gehad omtrent de oorzaak van de door u opgelopen ziekte, bleek het contact met uw vrouw en kinderen ondertussen wel hersteld. U meende dan wel eenzaam te zijn, doch dient evenwel te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk wel nog een broer en vrienden zou hebben in Spanje – die u wensten te helpen. Dat u er aldus helemaal alleen voor zou staan, blijkt aldus niets meer dan een blote bewering die bovendien niet overtuigt. Net zozeer dient opgemerkt dat het bijzonder opmerkelijk is dat, mocht de situatie dusdanig schrijnend zijn geweest, u alsnog tweemaal zou zijn teruggekeerd richting Pakistan om er op vakantie te gaan (CGVS, p. 7-8). Dergelijk gedrag ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovendien diende u pas **laattijdig** in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zo werd u reeds op 27 juni 2024 in België staande gehouden bij de grenscontrole en werd u nog dezelfde dag overgebracht naar het Transitcentrum Caricole, zonder dat u kenbaar zou maken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Zo uitte u uitdrukkelijk uw wens om in België op vakantie te komen (Verslag Grensinspectiedienst, Vraag 4). Een dergelijke houding kan dan ook eigenlijk maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Dat u hiertoe klaarblijkelijk weinig gehaast leek, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Te meer u ook nadat u werd overgebracht naar het Transitcentrum te Steenokkerzeel, u nog zou wachten alvorens dergelijk verzoek in te dienen en u pas overstag ging nadat uw repatriëring reeds een **tweede** keer werd gepland, lijkt het er sterk op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. (CGVS, p. 5). **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.**

In ieder geval, mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas, **quod non**, dient te worden gewezen op het uiterst lokale karakter van uw problemen. U haalde naast bovenstaande motieven geen enkele andere gegronde reden aan waarom u zich nergens anders binnen Pakistan zou kunnen vestigen. De bewering dat u financieel niet slagkrachtig genoeg zou zijn, kunt u niet hard maken en rijmt bovendien geenszins met uw reisgedrag. Dat u overigens nooit ernstige stappen hebt ondernomen om tot een mogelijke oplossing te komen binnen Pakistan – te meer u zelf aangaf dat zulks eigenlijk weldegelijk de oplossing zou kunnen zijn (CGVS, p. 9), doch de drastische beslissing nam om uw land te verlaten doet finaal absoluut afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat er **enkel en alleen** andere motieven, zoals medische, aan de grond van uw vertrek uit Pakistan liggen.

Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor uw gezondheidstoestand, dient echter te worden herhaald dat dergelijke asielmotieven geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève (supra). Evenmin kan op basis hiervan besloten worden tot het bestaan van een reëel risico voor u op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U zou in Pakistan reeds jarenlang medisch begeleid zijn en zou de afgelopen jaren stevast medicijnen hebben gekregen (CGVS, p. 7). Ofschoon u meende dat de ziekte niet beter werd en u verdere medische problemen kreeg, bleek u wel stevast richting ziekenhuis te kunnen trekken en werd u er weldegelijk ook geholpen

(CGVS, p. 10). U stelde dan ook dat zolang u richting het ziekenhuis kon trekken, u zich ook beter voelde, hetgeen staat dat er wel degelijk hulp beschikbaar is. Dat men u valse medicijnen zou hebben gegeven, blijkt slechts een blote bewering die u niet hard kunt maken. Hoe dan ook bleek u veel dokters op verschillende plaatsen te hebben bezocht, volgens u dan wel tevergeefs, waaruit in elk geval blijkt dat u toegang had tot de gezondheidszorg in Pakistan, de dokters u altijd hadden proberen te helpen en de nodige onderzoeken hadden uitgevoerd. Dat u zich heden evenwel nog niet had gewend tot gespecialiseerde instanties is in deze veelzeggend (CGVS, p. 9-11). Voor medische problemen dient u zich te richten tot de daarvoor voorziene procedure 9ter.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze staven hoogstens uw identiteit en die van uw familie, net zoals uw medische toestand, hetgeen heden niet betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten

deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shebhaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij meent dat, uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, met name de sociale groep van personen besmet met HIV. Hij meent dat hij omwille van zijn HIV-besmetting door de Pakistaanse (en Koeweitse) gemeenschap ernstig wordt gestigmatiseerd en gediscrimineerd. Zo verloor hij in Koeweit zijn job, enkel omwille van zijn opgelopen HIV-besmetting. In Pakistan wordt hij door zijn familie en door de gemeenschap verworpen. Men wou geen omgang meer met hem. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal deze stigmatiserende visie van de gemeenschap over personen besmet met HIV minimaliseert. Verzoeker meent dat de discriminatie en de verwerping dermate grote proporties aanneemt dat men kan stellen dat hij lijdt aan ernstige schade en dat de discriminatie in zijn hoofde dermate systematisch en ingrijpend is dat zijn fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden. Hij lijdt een eenzaam bestaan in Pakistan. Het is niet omdat hij in Spanje een broer heeft en enkele vrienden, dat hij zich niet eenzaam voelt in zijn land van herkomst, omwille van het verstoten worden door de gemeenschap. Ook het feit dat hij nog zou zijn teruggekeerd naar Pakistan, sluit volgens hem de "ernst en de geloofwaardigheid van zijn problemen" niet uit. Verzoeker verklaart dat hij niet onmiddellijk een verzoek om internationale beperking heeft ingediend, omdat hij in eerste instantie zelf wou zorgen voor zijn bescherming, in de overtuiging deze te verkrijgen bij een doorreis naar Spanje. Verzoeker stelt depressief te zijn wegens de gehele problematiek in zijn thuisland, de repressie, zijn ziekte... waardoor hij niet onmiddellijk heeft gevraagd om internationale bescherming. Tenslotte, wat betreft het intern vluchtalternatief, meent verzoeker dat dit, gezien de opvattingen in de Pakistaanse gemeenschap en de stigmatisering van met HIV besmette personen, geenszins mogelijk is. Hij zal snel te maken krijgen met dezelfde verstoting van de gemeenschap en bijgevolg een onwaardig leven.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus herhaalt verzoeker dat hij als HIV besmette persoon reeds het slachtoffer van vernederende behandelingen in zijn land van herkomst was en dat hetgeen hij reeds heeft meegemaakt zich bij een terugkeer zal herhalen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn HIV-besmetting niet kan terugkeren naar Pakistan uit vrees voor discriminatie en stigmatisering door zijn familie en de gemeenschap.

4.2. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft, noch dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Te dezen merkt de Raad op dat het louter feit te behoren tot een sociale groep niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een nexus tussen het behoren tot een sociale groep en een vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze nexus wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De nexus betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. EASO *Guidance on membership of a particular social group*, EASO Practical Guides Series, March 2020, p.18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. EASO *Guidance on membership of a particular social group*, EASO Practical Guides Series, March 2020, p.18).

De vervolgingsvrees ingevolge verzoekers HIV-besmetting dient derhalve *in concreto* te worden aangetoond.

Verzoekers verklaringen aangaande zijn vrees voor stigmatisering en discriminatie omwille van zijn HIV-besmetting bevatten onvoldoende concrete elementen die erop wijzen dat er voor hem bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Geenzins blijkt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld: *“U meende tijdens uw vakanties in Pakistan omwille van uw ziekte veel problemen te hebben gehad met anderen. U gaf aan dat mensen geen contact meer met u wensten en zij u zouden ontwijken, waardoor u met niemand meer kon praten en u uiteindelijk vereenzaamde (CGVS, p. 6-7). Daargelaten het slechts een blote bewering betreft hoeft het hoe dan ook geen betoog dat dergelijke beperkte ‘discriminerende omgang’ allerm minst als voldoende zwaarwichtig kan worden bestempeld om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het CGVS wijst er bovendien op dat om tot internationale bescherming te leiden, de mate van discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Discriminatie an sich kan enkel de drempel van vervolging of ernstige schade bereiken wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Noch uw verklaringen, noch objectieve landeninformatie wijzen erop dat dit het geval is bij u.*

Zo blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon de mensen in het dorp niet met u wensten te communiceren, uw gezin dan weer geen problemen had met u. Hoewel u even ruzie zou hebben gehad omtrent de oorzaak van de door u opgelopen ziekte, bleek het contact met uw vrouw en kinderen ondertussen wel hersteld. U meende dan wel eenzaam te zijn, doch dient evenwel te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk wel nog een broer en vrienden zou hebben in Spanje – die u wensten te helpen. Dat u er aldus helemaal alleen voor zou staan, blijkt aldus niets meer dan een blote bewering die bovendien niet overtuigt. Net zozeer dient opgemerkt dat het bijzonder opmerkelijk is dat, mocht de situatie dusdanig schrijnend zijn geweest, u alsnog tweemaal zou zijn teruggekeerd richting Pakistan om er op vakantie te gaan (CGVS, p. 7-8). Dergelijk gedrag ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van uw problemen.

(...)

*In ieder geval, mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas, **quod non**, dient te worden gewezen op het uiterst lokale karakter van uw problemen. U haalde naast bovenstaande motieven geen enkele andere gegronde reden aan waarom u zich nergens anders binnen Pakistan zou kunnen vestigen. De bewering dat u*

*financieel niet slagkrachtig genoeg zou zijn, kunt u niet hard maken en rijmt bovendien geenszins met uw reisgedrag. Dat u overigens nooit ernstige stappen hebt ondernomen om tot een mogelijke oplossing te komen binnen Pakistan – te meer u zelf aangaf dat zulks eigenlijk weldegelijk de oplossing zou kunnen zijn (CGVS, p. 9), doch de drastische beslissing nam om uw land te verlaten doet finaal absoluut afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat er **enkel en alleen** andere motieven, zoals medische, aan de grond van uw vertrek uit Pakistan liggen.”*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht.

Bovendien kan uit niets blijken dat verzoeker, indien geconfronteerd met daden van vervolging, geen beroep op bescherming van de overheid zou kunnen doen omwille van zijn HIV-besmetting. Verzoeker toont aldus noch middels zijn verklaringen, noch middels documenten het wettelijk vereiste verband (nexus) aan tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Verzoeker brengt evenmin landeninformatie bij waaruit dergelijke nexus kan blijken. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij omwille van het behoren tot de sociale groep van personen met HIV een gegronde vluchtelingenrechtelijke vrees heeft.

4.4. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend: *“Bovendien diende u pas laattijdig in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zo werd u reeds op 27 juni 2024 in België staande gehouden bij de grenscontrole en werd u nog dezelfde dag overgebracht naar het Transitcentrum Caricole, zonder dat u kenbaar zou maken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Zo uitte u uitdrukkelijk uw wens om in België op vakantie te komen (Verslag Grensinspectiedienst, Vraag 4). Een dergelijke houding kan dan ook eigenlijk maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Dat u hiertoe klaarblijkelijk weinig gehaast leek, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Te meer u ook nadat u werd overgebracht naar het Transitcentrum te Steenokkerzeel, u nog zou wachten alvorens dergelijk verzoek in te dienen en u pas overstag ging nadat uw repatriëring reeds een tweede keer werd gepland, lijkt het er sterk op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. (CGVS, p. 5). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.”*

Verzoeker tracht in het verzoekschrift deze laattijdigheid te verschonen door te stellen dat hij pas na doorreis naar Spanje aldaar een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dat hij depressief was. De Raad acht dit geen dienstig verweer. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en pas elf dagen na zijn aankomst in België en pas nadat een tweede repatriëringspoging was gepland een verzoek om internationale bescherming indient in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid

4.5. Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker toegang had tot de gezondheidszorg in zijn land van herkomst en dat de medische problematiek van een HIV-besmetting op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van deze medische problemen te richten tot de geëigende procedure zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet: *“Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor uw gezondheidstoestand, dient echter te worden herhaald dat dergelijke asielmotieven geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève (supra). Evenmin kan op basis hiervan besloten worden tot het bestaan van een reëel risico voor u op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming. U zou in Pakistan reeds jarenlang medisch begeleid zijn en zou de afgelopen jaren stevast medicijnen hebben gekregen (CGVS, p. 7). Ofschoon u meende dat de ziekte niet beter werd en u verdere medische problemen kreeg, bleek u wel stevast richting ziekenhuis te kunnen trekken en werd u er weldegelijk ook geholpen (CGVS, p. 10). U stelde dan ook dat zolang u richting het*

ziekenhuis kon trekken, u zich ook beter voelde, hetgeen staat dat er wel degelijk hulp beschikbaar is. Dat men u valse medicijnen zou hebben gegeven, blijkt slechts een blote bewering die u niet hard kunt maken. Hoe dan ook bleek u veel dokters op verschillende plaatsen te hebben bezocht, volgens u dan wel tevergeefs, waaruit in elk geval blijkt dat u toegang had tot de gezondheidszorg in Pakistan, de dokters u altijd hadden proberen te helpen en de nodige onderzoeken hadden uitgevoerd. Dat u zich heden evenwel nog niet had gewend tot gespecialiseerde instanties is in deze veelzeggend (CGVS, p. 9-11). Voor medische problemen dient u zich te richten tot de daarvoor voorziene procedure 9ter.”

4.6. Inzake de door verzoeker aangebrachte documenten treedt de Raad de commissaris-generaal eveneens bij in haar motivering dat deze documenten niet van die aard zijn dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Deze documenten staven hoogstens verzoekers identiteit en die van zijn familie, net zoals zijn medische toestand, hetgeen heden niet wordt betwist.

4.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

4.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld

voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde motivering geheel ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Conclusie

Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

V. HOEFNAGELS